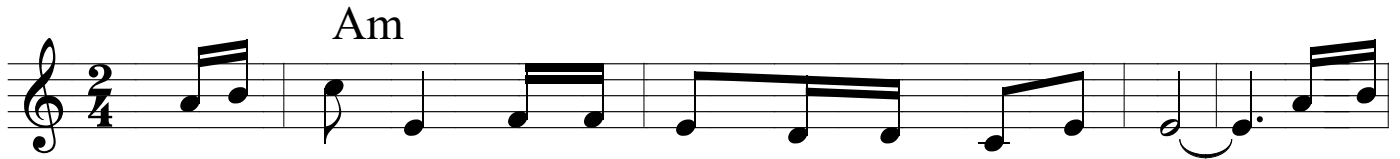
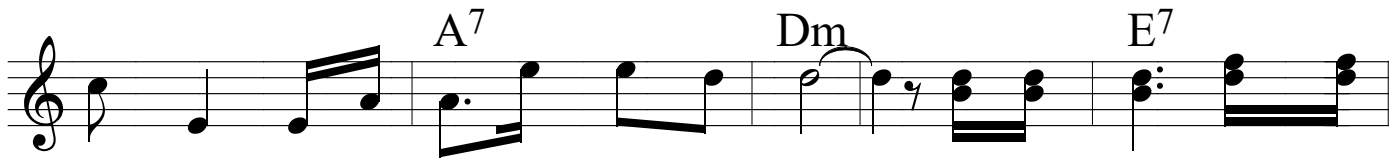

Khi Thái Sơn Ngả Bóng Cuối Trời

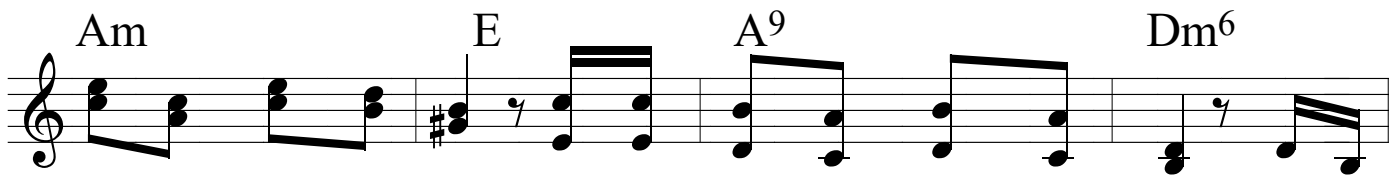
Trầm Hương FMRS

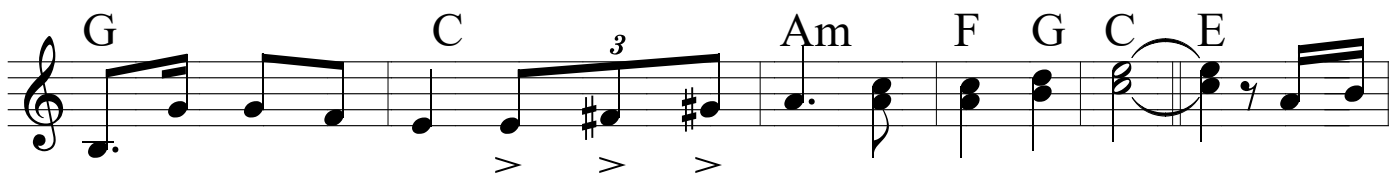
Con cứ ngỡ rằng núi Thái Sơn không bao giờ ngã xuống. Con cứ

ngỡ rằng bàn tay Cha mãi mãi bên con. Nhưng hôm nay bóng dáng

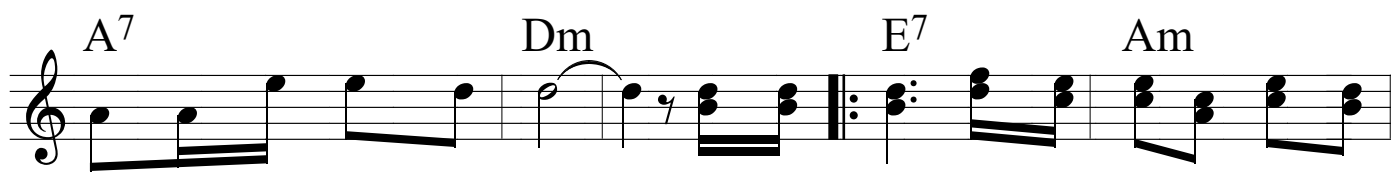
Cha đã khuất xa rồi. Núi Thái Sơn ngả bóng cuối trời. Con ở

lại với nỗi đơn côi gọi thầm tên Cha, Cha ơi, Cha hỡi! Con cứ

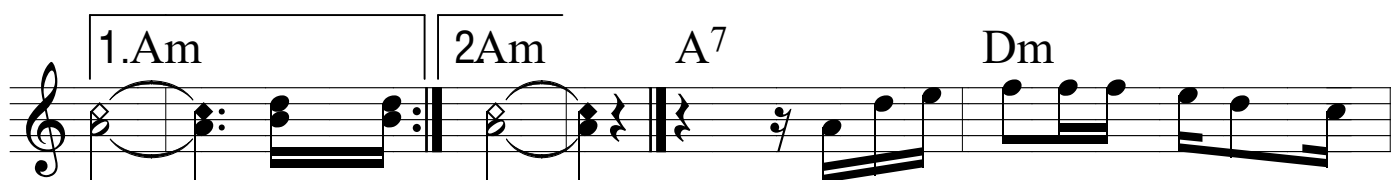
ngỡ rằng núi đá kia muôn đời đứng vững. Con cứ ngỡ rằng rồi mai

dây được báo hiệu công ơn. Nhưng hôm nay tấm thân Cha về với cát

bụi: Núi Thái Sơn chìm giữa biển đời. Có giòng lệ thấm xuống đại
bụi: Núi Thái Sơn tìm đến cội nguồn. Có giòng lệ thấm xuống hồn...

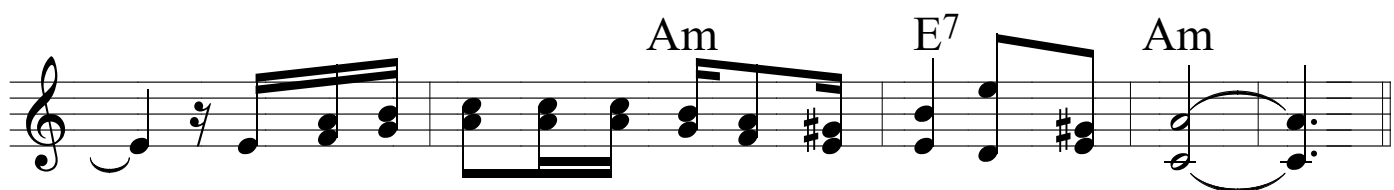
dương. Nhưng hôm.....con. (Giọng kể): Cha ơi, con nhớ Cha nhiều lắm!

Con là sóng chảy xiết reo ca. Cha là núi đứng lại và nhớ,

dõi theo con với cả khối tình nồng. Như dòng lệ thấm xuống đại dương:

Cha ơi, con khóc Cha! Cha ơi, con nhớ Cha, nhớ Cha nhiều lắm!